

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW**

**Delegatura w Lublinie
20-012 Lublin, ul. Ochotnicza 10
Tel. (0-81) 532-35-31, 743-77-30, 532-54-48
Fax (0-81) 532-08-26
E-mail: lublin@uokik.gov.pl**

Lublin, dnia 4 listopada 2014

r.

RLU – 61-2/14/BP
za p.o.

DECYZJA RLU Nr 20/2014

I.

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tejże ustawy i § 5 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie**

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę przedsiębiorcy, polegającą na bezprawnym działaniu poprzez stosowanie we wzorcu umownym „Umowa abonencka nr” w § 4 postanowienia o treści: „(...) *W przypadku utraty tytułu prawnego do Lokalu, Abonent jest zobowiązany niezwłocznie powiadomić o tym Operatora. W razie niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazany adres uważa się za doręczoną*”

które jest wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. kodeks postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 28 lutego 2014 r.

II.

Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z dnia 16 lutego 2007 roku (Dz. U. Nr 50 poz. 331 ze zm.), stosownie do art. 33 ust. 4, 5 i 6 tejże ustawy i § 5 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko **Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie**

– **działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:**

uznaje się za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę przedsiębiorcy, polegającą na stosowaniu we wzorcu umownym „Umowa abonencka nr” w § 10 postanowienia bezprawnego o treści: *„Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonenta o zmianach warunków Umowy, regulaminu i cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz z bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent podał e-mail pośród swoich danych na niniejszej Umowie wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail.”*

którego treść narusza art. 60a ust. 1b ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243.j.t.), co stanowi naruszenie art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 28 lutego 2014 r.

III.

Na podstawie art. 26 ust. 2 i art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **określa się Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów**, polegające na dokonaniu modyfikacji postanowień znajdujących się w „Umowie abonenckiej nr”, które zostały zawarte z konsumentami i są wykonywane (obowiązujące), w ten sposób, że z umów tych zostaną usunięte **postanowienia wskazane w pkt I i pkt II** sentencji niniejszej decyzji, w terminie **trzech miesięcy** od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

IV.

Na podstawie art. 77 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dn. 14 czerwca 1960 r. Kodeksu postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 267), w związku z art. 83 i art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów postanawia się obciążyć **Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie** kosztami przeprowadzonego postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i zobowiązać ww. przedsiębiorcę do zwrotu na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwoty **41,80 zł** (słownie czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt groszy), w terminie 14 dni od daty uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatura w Lublinie (dalej w tekście: Prezes Urzędu lub Prezes UOKiK), przeprowadził postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach, w zakresie wykonywania przez Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie (dalej w tekście: Spółka), działalności gospodarczej, polegającej na świadczeniu usług telekomunikacyjnych.

W toku postępowania wyjaśniającego Prezes Urzędu uzyskał wzorce umowne stosowane przez Spółkę w prowadzonej działalności gospodarczej m.in. „Umowę abonencką nr” (dalej w tekście: Umowa).

Analiza wzorca Umowy nadesłanego przez Spółkę wykazała, że może on zawierać postanowienie wpisane do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. (dalej w tekście: Rejestr), a także może zawierać postanowienie, którego treść jest sprzeczna z przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243.j.t., dalej w tekście: Prawo telekomunikacyjne), co może stanowić naruszenie zbiorowego interesu konsumentów, jako bezprawne działanie przedsiębiorcy.

Mając powyższe na uwadze, Postanowieniem nr 3/14 z dnia 3 stycznia 2014 r. wszczęto postępowanie administracyjne RLU-61-2/14/BP w sprawie podejrzenia naruszenia przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów, poprzez:

I. stosowanie we wzorcu „Umowa abonencka nr” w § 4 postanowienia o treści: *„(...) W przypadku utraty tytułu prawnego do Lokalu, Abonent jest zobowiązany niezwłocznie powiadomić o tym Operatora. W razie niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazany adres uważa się za doręczoną”*

który został wpisany do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r.- Kodeks Postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43 poz. 296, z późn. zm.),

co może stanowić praktykę z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

II. stosowanie we wzorcu „Umowa abonencka nr” w § 10 postanowienia bezprawnego o treści: *„Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonenta o zmianach warunków Umowy, regulaminu i cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz z bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent podał e-mail pośród swoich danych na niniejszej Umowie wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail.”*

którego treść może naruszać art. 60a ust. 1b ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo

telekomunikacyjne (Dz.U.2014.243.j.t.),

co może stanowić praktykę z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W odpowiedzi na Zawiadomienie Prezesa Urzędu o wszczęciu postępowania administracyjnego, Spółka pismem z dnia 20 stycznia 2014 r. (doręczonego Prezesowi Urzędu w dniu 27 stycznia 2014 r.) ustosunkowała się do przedstawionych zarzutów.

Odnosząc się do postanowienia § 4 Umowy Spółka wskazała, że dotychczasowe brzmienie postanowienia wynikało z chęci jak najlepszego zabezpieczenia interesów obu stron umowy, ponieważ na podany adres klient otrzymywał zarówno rachunki za świadczone usługi, jak również informacje o zmianach regulaminu czy nowych ofertach. W istocie takie brzmienie postanowienia dyscyplinowało obie strony kontaktu do zachowania należytej staranności w wykonywaniu umowy. Spółka nie zaprzeczyła jednak, że zakwestionowane przez Prezesa UOKiK postanowienie mogło rodzić pewną wątpliwość co do poprawności skutecznego doręczenia w rozumieniu dotarcia oświadczenia woli do adresata, o jakim mowa w art. 61 § 1 k.c. Spółka wskazała także, że zarówno orzecznictwo jak i doktryna nie są jednolite, jeśli chodzi o teorię „doręczenia”. Spółka wyjaśniła, że dotychczasowe brzmienie postanowienia wywodziło się z założenia, że poprawność danych umożliwiających dokonanie skutecznego doręczenia, leży w interesie zarówno Spółki, jak i abonenta, i tym samym zabezpiecza ich interesy, bowiem w celu prawidłowego wykonywania działalności przez Spółkę, ważnie podany adres abonenta wydaje się być elementem niezbędnym. Zdaniem Spółki posiadając określone dane, ma ona prawo spodziewać się, że odbiorca (abonent) będzie przebywał w miejscu, dokąd doręczane jest oświadczenie- gdyż doręczanie odbędzie się na, dobrowolnie podany przez abonenta podczas zawierania umowy, adres. Pomimo silniejszej pozycji przedsiębiorcy w relacjach przedsiębiorca-konsument, Spółka zakłada, że obydwu stronom umowy zależy na jej rzeczywistym wykonywaniu. Jednym z elementów poprawnego wykonywania umowy jest doręczanie abonentowi związanych z umową dokumentów np. potwierdzających sprzedaż usług, ich rodzaj, wartość, jakość, a także korespondencji informacyjnej czy promocyjnej. Zatem posiadania przez Spółkę aktualnych danych abonenta jest niezwykle ważne, głównie z uwagi na fakt poprawnego wykonywania umowy. Spółka uznała jednak, że biorąc pod uwagę interesy obecnych oraz przyszłych klientów, zmieni obecną treść zakwestionowanego przez Prezesa Urzędu postanowienia.

Odnosząc się natomiast do postanowienia § 10 Umowy Spółka oświadczyła, że jej zdaniem Prezes UOKiK dokonał zbyt rygorystycznej wykładni przedmiotowego postanowienia, a jego funkcjonowanie w obrocie nie prowadzi do naruszenia przepisów Prawa telekomunikacyjnego, a nadto nie tworzy domniemania żądania abonenta co do otrzymywania korespondencji drogą elektroniczną. Przepis art. 60 a ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego statuuje podstawowy obowiązek dostawcy usług telekomunikacyjnych, który dotyczy doręczenia na piśmie abonentowi będącemu stroną umowy zawartej w formie pisemnej lub elektronicznej treści każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, chyba, że złożył on żądanie, o którym mowa w ust. 1b. Ustęp 1b mówi, że na żądanie abonenta, który udostępnił swoje dane, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość. Spółka wskazała, że podanie adresu e-mail nie mieści się w zakresie danych, które abonent podaje dostawcy zawierając stosowną umowę. Artykuł 60a ust. 1b Prawa telekomunikacyjnego przewiduje, że abonenci, którzy udostępniili swoje dane, w tym adres e-mail, mogą otrzymywać informacje o treści każdej proponowanej zmiany warunków

umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, zamiast w formie pisemnej, drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta adres e-mail. Zdaniem Spółki podanie przez abonenta adresu poczty elektronicznej nie oznacza, że wyraża on automatycznie zgodę na otrzymywanie wszelkiej korespondencji właśnie w ten sposób, ale jedynie wskazuje, że istnieje taka możliwość.

Dostarczanie treści proponowanych zmian w trybie art. 60a ust. 1b następuje na żądanie abonenta. Abonent musi złożyć wniosek lub zaakceptować to rozwiązanie zaproponowane przez dostawców usług. Spółka wskazała, że w praktyce abonenci chętnie korzystają z takiej formy komunikacji z dostawcą usług telekomunikacyjnych. Spółka powołała się także na wykładnię funkcjonalną i gramatyczną postanowienia § 10 ust. 1 wzorca Umowy oraz treści Warunków Umowy. Spółka wyjaśniła, że w Warunkach Umowy użyła formy warunkowej „jeżeli Abonent podał e-mail;”, w odniesieniu do możliwości wykorzystania adresu e-mail do komunikacji z abonentem. Wskazuje to zatem na dobrowolność abonenta w podaniu adresu e-mail. Należy zatem odrzucić hipotezę, że podanie adresu e-mail samoistnie prowadzi do ustalenia elektronicznego kanału komunikacji z abonentem. Adres e-mail nie stanowi elementu koniecznego umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zarówno w świetle przepisów Prawa telekomunikacyjnego, jak i w świetle postanowień wzorca Umowy. Spółka podkreśliła dobrowolność podania takiego adresu, jak również pełną świadomość i zgodę jego wykorzystania w określonym w Umowie celu.

Jednocześnie Spółka przyznała, że obecnie stosowane postanowienie może rodzić pewne wątpliwości interpretacyjne. Spółka, mając na uwadze zapewnienie najwyższej jakości obsługi swoich klientów, zdecydowała zmienić formę obecnie stosowanego formularza i postanowień Umowy, celem dostosowania ich transparentności, zgodnie z interpretacją wskazaną przez Prezesa UOKiK. Spółka zadeklarowała, że wyraźnie wskaże w odpowiednim miejscu, że podanie adresu e-mail jest dobrowolne oraz wyodrębni miejsce na wyrażenie przez abonenta zgody na wykorzystanie adresu e-mail jako formy komunikacji pomiędzy dostawcą usług a abonentem.

Spółka wyjaśniła, że rozpoczęła stosowanie wzorca Umowy od dnia 15 lutego 2013 r.

Wskazano także wysokość przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2013 r. z prowadzonej działalności gospodarczej oraz nadesłano dokumenty na potwierdzenie w.w okoliczności.

Spółka poinformowała także, że w II połowie 2013 r. zawarła z konsumentami xx (tajemnica przedsiębiorcy) umów.

Spółka oświadczyła, iż zobowiązuje się wprowadzić zmiany wzorca Umowy oraz Warunków Umowy w terminie dwóch tygodni od daty jego sporządzenia, o czym poinformuje Prezesa UOKiK, przesyłając dodatkowo zmodyfikowany wzorzec.

W dniu 29 stycznia 2014 r. Prezes Urzędu skierował do Spółki pismo z prośbą o wyjaśnienie, czy zobowiązanie Spółki do wprowadzenia zmian obowiązującego wzorca Umowy ma zostać potraktowane jako złożenie formalnego wniosku, o którym mowa w art. 28 ustawy o ochronie (...) o zobowiązanie się Spółki do zaniechania stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Jeśli tak, Prezes Urzędu wezwał Spółkę do złożenia wniosku o wydanie decyzji z art. 28 ustawy o ochronie (...), zawierającego szczegółowe określenie zobowiązania Spółki oraz nadesłania projektu wzorca Umowy. Jednocześnie Prezes Urzędu wskazał, że jeśli działania Spółki mają zostać potraktowane jako zaniechanie stosowania wskazanych praktyk, to należy nadesłać wzorzec Umowy zawierający zmienione postanowienia wraz z datą wprowadzenia zmodyfikowanego wzorca Umowy do obrotu gospodarczego.

Odpowiadając na powyższe pismo Prezesa UOKiK Spółka w piśmie z dnia 13 lutego 2014 r. wskazała, że jej odpowiedź na Zawiadomienie należy traktować jako zaniechanie stosowania praktyk, o którym mowa w art. 28 ust. 1 ustawy o ochronie (...). Jednocześnie Spółka wskazała, że zaprzestała stosowania zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK postanowień oraz wskazała treść zmienionych postanowień. Spółka dołączyła do pisma poprawiony wzorzec Umowy, który został wprowadzony do obrotu w dniu 1 marca 2014 r.

W kolejnym piśmie Spółka nadesłała 5 kopii zanonimizowanych Umów zawartych z konsumentami

przy zastosowaniu nowego wzorca Umowy. Spółka poinformowała także, że nowy wzór Umowy został zaimplementowany w systemach informatycznych na koniec lutego 2014 r., a pierwsza w marcu 2014 r. podpisana z konsumentem umowa nosi datę 6 marca 2014 r.

Postanowieniem nr 4/14 z dnia 3 stycznia 2014 r. zaliczono w poczet prowadzonego postępowania administracyjnego w tej sprawie dowody uzyskane przez Prezesa UOKiK w ramach postępowania wyjaśniającego (RLU-405-31/13/BP).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny w tej sprawie:

W trakcie postępowania, Prezes Urzędu ustalił, że Hyperion Wschód Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie prowadzi działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego nr 0000024736, której przedmiotem jest świadczenie usług telekomunikacyjnych. Spółka świadczy usługi telekomunikacyjne na lokalnych rynkach obejmujących miasta: Kielce, Lublin, Chełm, Świdnik, Rejowiec Fabryczny, Rzeszów i Przemyśl.

W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą Spółka stosowała w kontaktach z konsumentami wzór Umowy, który obowiązywał od 15 lutego 2013 r. do dnia 28 lutego 2014 r.

Analiza wzorca Umowy dała podstawy do postawienia Spółce zarzutu podejrzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów poprzez stosowanie w stosunkach z konsumentami postanowienia umownego:

1. którego treść może być tożsama z postanowieniem wpisanym do Rejestru:

„(...) W przypadku utraty tytułu prawnego do Lokalu, Abonent jest zobowiązany niezwłocznie powiadomić o tym Operatora. W razie niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazany adres uważa się za doręczoną”

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał za niedozwolone postanowienia umowne wpisane do Rejestru pod następującymi numerami:

-pod numerem **4916** o treści: *„W przypadku niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazanym adresem uważa się za doręczoną”* (wyrok SOKiK z dnia 14 marca 2013 r., sygnatura akt XVII AmC 3774/12)

2. którego treść może naruszać przepisy Prawa telekomunikacyjnego

„Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonenta o zmianach warunków Umowy, regulaminu i cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz z bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent podał e-mail spośród swoich danych na niniejszej Umowie wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail.”

Zgodnie z treścią artykułu 60a ust. 1b Prawa telekomunikacyjnego *„Na żądanie abonenta, który udostępnił swoje dane, o których mowa w ust. 1a, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, drogą*

elektroniczną na wskazany przez abonenta w tym celu adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.”

W toku postępowania administracyjnego Spółka oświadczyła, że wyżej wymienione postanowienia zawarte we wzorcu Umowy zostały zastąpione nowymi:

-postanowienie § 4 wzorca Umowy zostało zmienione na: „Zawierając niniejszą Umowę Abonent oświadcza, że posiada tytuł prawny do Lokalu (w rozumieniu zapisów regulaminu), w którym Usługi (wymagające Przyłącza) określone w niniejszej Umowie mają być świadczone. W przypadku utraty tytułu prawnego do lokalu lub zmiany adresu korespondencyjnego, Abonent ma obowiązek niezwłocznie powiadomić o tym Operatora”

- postanowienie § 10 wzorca Umowy zostało zmienione na „Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i Cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonenta o zmianach Warunków Umowy, Regulaminu i Cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent wyraził zgodę i żądanie na komunikacje przy wykorzystaniu podanego w Umowie adresu e-mail, wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail”

Ponadto usunięto zdanie w tabeli wzorca Umowy o treści „Podając powyżej adres poczty elektronicznej (e-mail) akceptuję przesyłanie mi na podany adres poczty elektronicznej korespondencji związanej z realizacją Umowy”, a jego miejsce wprowadzono oddzielną ramkę wraz z pouczeniem o dobrowolności wyrażenia zgody oraz żądania przesyłania na podany adres e-mail treści każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym także regulaminu usługi telekomunikacyjnej, gdzie znajduje się osobne miejsce na czytelny podpis abonenta oraz datę.

Po zapoznaniu się z wyjaśnieniami Spółki, Prezes UOKiK wezwał ją do podania przychodu osiągniętego z prowadzonej działalności gospodarczej za rok 2013, oraz do nadesłania dokumentów potwierdzających jego wysokość.

Z nadesłanych przez przedsiębiorcę dokumentów wynika, że przychód Spółki za 2013 r. wyniósł ██████████ zł

Prezes Urzędu zakończył zbieranie materiału dowodowego, o czym poinformował Spółkę.

Mając na uwadze zebrany materiał dowodowy Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Treść art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ogranicza zastosowanie jej przepisów wyłącznie do ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów, podejmowanej w interesie publicznym. Oznacza to, że warunkiem koniecznym do uruchomienia procedur i zastosowania instrumentów określonych w tej ustawie jest zaistnienie takiego stanu faktycznego, w którym działania przedsiębiorców - naruszając jej przepisy - stanowią potencjalne zagrożenie interesu publicznego.

Niniejsze postępowanie dotyczy treści wzorca Umowy, stosowanego przez Spółkę wobec nieograniczonego kręgu adresatów, tj. wszystkich aktualnych i potencjalnych klientów Hyperion Wschód Sp. z o.o., którym na gruncie art. 4 pkt. 12 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów — przysługuje status konsumenta. Zdaniem Prezesa Urzędu, rozpatrywana sprawa ma charakter publicznoprawny, albowiem wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy są lub będą klientami Spółki. Interes publicznoprawny przejawia się także w postaci zbiorowego interesu konsumentów, co oznacza, że naruszenie zbiorowego interesu konsumentów jest jednocześnie naruszeniem interesu publicznoprawnego. Zatem uzasadnione było w niniejszej sprawie podjęcie przez Prezesa Urzędu działań przewidzianych w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. W

tym stanie rzeczy przyjąć należy, iż do oceny stanu faktycznego niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy w/w ustawy, a dotyczące jej postępowanie prowadzone było w interesie publicznym.

Wszczynając postępowanie administracyjne wobec Spółki, Prezes UOKiK postawił jej zarzut naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...). Zgodnie z treścią art. 24 ust. 1 „Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.” Art. 24 ust. 2 pkt 1-3 stanowi, iż „Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – kodeks postępowania cywilnego; 2) naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji; 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.”

W niniejszej sprawie postawione Spółce zarzuty, aby mogły być skutecznie ocenione w ramach art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie (...), muszą spełniać poniższe przesłanki:

1. być działaniem przedsiębiorcy;
2. być działaniem sprzecznym z obowiązującymi przepisami prawa, działaniem polegającym na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, działaniem polecającym na stosowaniu postanowień tożsamyh z postanowieniami wpisanymi do Rejestru, stosowaniu nieuczciwych praktyk rynkowych lub czynów nieuczciwej konkurencji;
3. godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie (...) pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną niemającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w pkt. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Hyperion Wschód Sp. z o.o. jest kapitałową spółką prawa handlowego, wykonującą działalność gospodarczą we własnym imieniu, w sposób zorganizowany i ciągły. Nie budzi wątpliwości, iż działalność ta ma charakter zarobkowy. Spółka jest przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o ochronie (...) i jej działania mogą być poddane ocenie w toku postępowania przed Prezesem Urzędu.

Drugą przesłanką jest bezprawność, tradycyjnie ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Jako działanie bezprawne kwalifikowane jest także działanie, polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych, które zostały wpisane do Rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone. Art. 479⁴³ kodeksu postępowania cywilnego decyduje o bezprawności tego działania, postanawiając o rozszerzonej skuteczności wyroku w sprawie o uznanie postanowień umownych za niedozwolone. Wyrok prawomocny

dotyczący uznania postanowienia wzorca umowy za niedozwolone ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, o którym mowa w art. 479 (45) § 2 k.p.c.¹

Wzorce umowne stosowane przez przedsiębiorców w kontaktach z konsumentami podlegają szczególnej kontroli. Wzorzec umowy to doktrynalne określenie wszelkich jednostronnych, przygotowanych z góry przed zawarciem umowy, gotowych klauzul umów w postaci warunków umów, ich wzorów, regulaminów, statutów itp. (E. Łętowska, Prawo umów konsumenckich, C.H. Beck 2002, s 292).

W systemie polskiego prawa cywilnego ustawodawca przewidział instytucję abstrakcyjnej kontroli wzorców umownych, realizowanej w drodze postępowania o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie (wyroki: z dnia 29 września 2005 r. sygn. akt: VI Aca 381/05; z dnia 16 listopada 2005r., sygn. akt: VI Aca 473/05) „*celem postępowania w sprawach o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone jest tzw. abstrakcyjna kontrola wzorców, dokonana w oderwaniu od konkretnej umowy, zaś wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ kodeksu postępowania cywilnego., od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich.(...)*”.

Również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006 r. sygn. akt: III SZP 3-06, wskazał, że „*stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie- Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o art. 479⁴⁵ §2 kpc może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów*”. Dlatego dokonując oceny zgodności treści postanowień umownych wykorzystywanych przez przedsiębiorców we wzorcach umownych z obowiązującym prawem należy wykorzystywać reguły interpretacji wykształcone w doktrynie i orzecznictwie. Konsekwencją jest więc uznanie za niedozwolone takich postanowień umów, które mieszczą się w „hipotezie” klauzuli wpisanej do rejestru, której treść została ustalona w oparciu o dokonaną jej wykładnię. Nie jest niezbędna literalna, dosłowna identyczność klauzuli wpisanej do rejestru i klauzuli z nią porównywaną.

Zatem, dla stwierdzenia stosowania praktyki polegającej na bezprawnym naruszeniu zbiorowych interesów konsumentów poprzez stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do Rejestru postanowień umowy uznanych za niedozwolone, konieczne jest wykazanie, że stosowane przez przedsiębiorcę w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umownego są tożsame (mieszczą się w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru) z treścią wpisanego do Rejestru postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolony na mocy stosownego orzeczenia SOKiK.

Ad I.

W ocenie Prezesa UOKiK postanowienie § 4 wzorca Umowy o treści: „*(...) W przypadku utraty tytułu prawnego do Lokalu, Abonent jest zobowiązany niezwłocznie powiadomić o tym Operatora. W razie niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazany adres uważa się za doręczoną*”

jest tożsame z postanowieniem wpisanym do Rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem **4916** o treści: „*W przypadku niedotrzymania tego obowiązku wszelką korespondencję wysłaną pod wskazanym adresem uważa się za doręczoną*”

1 Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2008 r. III CZP 80/08

Postanowienie stosowane przez Spółkę przewiduje, że konsument jest zobowiązany do informowania Spółki o utracie tytułu prawnego do lokalu, a w razie niespełnienia tego obowiązku korespondencja skierowana do konsumenta na wskazany adres będzie uważana za skutecznie doręczoną.

Podobnie klauzula wpisana do Rejestru przyznaje przedsiębiorcy prawo do stwierdzenia, że wszelka korespondencja kierowana przez niego do konsumenta pod ostatni znany adres, jest traktowana jako skutecznie doręczona.

W ocenie Prezesa UOKiK tożsamość wskazanych postanowień wynika z faktu, iż w sposób niezgodny z prawem przyznają przedsiębiorcy prawo do dokonania wiążącej interpretacji umowy, poprzez założenie, że korespondencja wysłana pod ostatni podany przez konsumenta adres uważana jest za skutecznie doręczoną, a więc że konsument miał możliwość zapoznać się z jej treścią. Stosowanie do art. 61 § 1 kodeksu cywilnego oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, kiedy osoba ta miała możliwość zapoznania się z jej treścią. W razie pojawienia się wątpliwości, czy oświadczenie zostało złożone prawidłowo i wywołuje określone skutki prawne, podmiotem właściwym do rozstrzygnięcia jest sąd powszechny, a nie przedsiębiorca. Stosowanie tzw. fikcji doręczenia jest dopuszczalne na gruncie procesowego prawa cywilnego, natomiast wprowadzenie takiego zapisu we wzorcu umownym w relacji przedsiębiorca-konsument uznać należy za niedopuszczalne. Spółka zastrzega sobie w ten sposób prawo wiążącej oceny daty skutecznego doręczenia zawiadomień lub oświadczeń konsumentowi.

Stanowisko powyższe ma oparcie w orzecznictwie. m.in. w wyroku z dnia 17 sierpnia 2006r., (sygnatura akt XVII AmC 100/05), w którym SOKiK stwierdził m.in., iż uznany za niedozwolony zapis umowny o zbliżonej treści *„kształtuje sytuację konsumenta niekorzystnie w porównaniu z sytuacją pozwanego, nakładając na konsumenta bardzo rygorystyczne skutki w zakresie odbierania korespondencji pozwanego analogicznie jak przepisy kpc w odniesieniu do korespondencji sądowej. Instytucja doręczenia zastępczego należy do prawa procesowego i negatywnie należy ocenić próbę jej adaptowania do obrotu gospodarczego, zwłaszcza, gdy jedną ze stron umowy jest konsument oraz mając na uwadze art. 61 kc, zgodnie z którym oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Podkreślić należy, iż instytucja doręczenia zastępczego nie jest gwarantem dojścia do konsumenta oświadczenia woli pozwanego w w/w sposób. [...] Postanowienie [to] [...] może prowadzić do sytuacji, gdy konsument pozbawiony możliwości rzeczywistego zapoznania się z oświadczeniem woli pozwanego narażony będzie na jego skutki prawne. Takie ukształtowanie obowiązków konsumenta rażąco narusza jego interesy i jest sprzeczne z dobrymi obyczajami.”*

W ocenie Prezesa Urzędu zakwestionowane postanowienie i niedozwolone postanowienie wpisane do Rejestru wywołują tożsame skutki dla konsumenta.

Jako działanie „bezprawne” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym.

„Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawy. Dla ustalenia przeto bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa.” (tak: Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją

prof. dr hab. Janusza Szwejla, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 – 118).

Ponadto Sąd Najwyższy wskazał, że o bezprawności działania można mówić wówczas, gdy nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających określone działanie, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgoda pokrzywdzonego oraz działanie w obronie uzasadnionego interesu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19.10.1989 r. II CR 419/89 OSP 1990/11-12 poz. 377).

Ad II

W ocenie Prezesa UOKiK postanowienie § 10 wzorca Umowy o treści: *„Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonenta o zmianach warunków Umowy, regulaminu i cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz z bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent podał e-mail pośród swoich danych na niniejszej Umowie wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail.”*

stanowi postanowienie bezprawne, sprzeczne z art. 60a ust. 1b Prawa telekomunikacyjnego.

Zgodnie z treścią wspomnianego artykułu Prawa telekomunikacyjnego „Na żądanie abonenta, który udostępnił swoje dane, o których mowa w ust. 1a, dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych dostarcza treść każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym określonych w regulaminie świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, drogą elektroniczną na wskazany przez abonenta w tym celu adres poczty elektronicznej lub za pomocą podobnego środka porozumiewania się na odległość.” Postanowienie stosowane przez Spółkę przewiduje informowanie klienta o zmianach warunków Regulaminu, Umowy lub Cennika, poprzez przesłanie ich treści na adres e-mail klienta, o ile podał go w swoich danych. W postanowieniu Spółka przesądza zatem, że podanie przez abonenta adresu e-mail jest równoznaczne ze złożeniem przez abonenta żądania doręczania wszelkich zmian Regulaminu, Umowy czy Cennika za pośrednictwem adresu e-mail. W ocenie Prezesa Urzędu podanie przez abonenta adresu e-mail w swoich danych osobowych nie może być traktowane automatycznie jako zgłoszenie żądania otrzymywania zmian warunków umowy w drodze elektronicznej. Dostarczanie przedmiotowych treści musi nastąpić na żądania abonenta. Przyjmuje się, że abonent musi złożyć wniosek lub zaakceptować to rozwiązanie zaproponowane przez dostawców usług². Stwierdzić należy, że w tym przypadku postanowienie nie przewiduje złożenia przez abonenta wniosku, ponadto nie ma też możliwości wyrażenia bądź niewyrażenia zgody na otrzymywanie informacji o zmianach treści Regulaminu, Umowy czy Cennika w formie elektronicznej. Postanowienie przewiduje dostarczanie informacji o zmianach w formie elektronicznej, jeśli tylko abonent poda swój adres e-mail. Stąd wskazać należy, że zakwestionowane postanowienie narusza treść art. 60a ust 1b Prawa telekomunikacyjnego.

Trzecia przesłanka, w odniesieniu do obu przedstawionych zarzutów, jest spełniona, gdy dane działanie przedsiębiorcy godzi w interesy konsumentów, jako zbiorowości, gdyż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów chroni interesy nieograniczonej z góry liczby konsumentów, których nie da się zidentyfikować, jest to zjawisko o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r., sygn. akt III SK 27/07, stwierdził co następuje: „Zdaniem SN, sformułowanie z art. 24 ust. 1 ustawy o okik „nie jest zbiorowym interesem

² M. Rogalski, K. Kawalek; Prawo telekomunikacyjne. Komentarz. Lex 2010

konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów” należy rozumieć w ten sposób, że liczba indywidualnych konsumentów, których interesy zostały naruszone, nie decyduje o tym, czy dana praktyka narusza zbiorowe interesy konsumentów. Praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bowiem takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalne zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy do której skierowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

Z takim przypadkiem mamy do czynienia w niniejszym postępowaniu administracyjnym. W kontaktach z konsumentami Spółka posługiwała się przygotowanym przez siebie wzorcem „Umowy abonenckiej nr”, określając wzajemne prawa i obowiązki stron umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wzorzec Umowy obowiązuje zarówno osoby, które są już klientami Spółki, jak i potencjalnych klientów Spółki. Należy zatem uznać, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem zbiorowych interesów konsumentów. Spełniona została zatem trzecia przesłanka warunkująca ocenę tej sprawy pod kątem art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku postępowania administracyjnego Spółka oświadczyła, że wyżej wymienione postanowienia zawarte we wzorcu Umowy zostaną zastąpione nowymi postanowieniami:

-postanowienie § 4 wzorca Umowy zostało zmienione na: *„Zawierając niniejszą Umowę Abonent oświadcza, że posiada tytuł prawny do Lokalu (w rozumieniu zapisów regulaminu), w którym Usługi (wymagające Przyłącza) określone w niniejszej Umowie mają być świadczone. W przypadku utraty tytułu prawnego do lokalu lub zmiany adresu korespondencyjnego, Abonent ma obowiązek niezwłocznie powiadomić o tym Operatora”*

- postanowienie § 10 wzorca Umowy zostało zmienione na *„Operator oświadcza, że będzie informować o zmianie Regulaminu i Cennika przez ogłoszenia w jego siedzibie i Biurach Obsługi Klienta. Operator będzie informować Abonentów o zmianach Warunków Umowy, Regulaminu i Cennika poprzez przesłanie mu informacji wraz bieżącym rachunkiem lub w osobnej przesyłce. Jeżeli Abonent wyraził zgodę i żądanie na komunikacje przy wykorzystaniu podanego w Umowie adresu e-mail, wówczas Abonent będzie informowany o powyższych zmianach na podane konto e-mail”*

Ponadto usunięto zdanie w tabeli wzorca o treści „Podając powyżej adres poczty elektronicznej (e-mail) akceptuję przesyłanie mi na podany adres poczty elektronicznej korespondencji związanej z realizacją Umowy”, a jego miejsce wprowadzono oddzielną ramkę wraz z pouczeniem o dobrowolności wyrażenia zgody oraz żądania przesyłania na podany adres e-mail treści każdej proponowanej zmiany warunków umowy, w tym także regulaminu usługi telekomunikacyjnej, gdzie znajduje się osobne miejsce na czytelny podpis abonenta oraz datę.

Spółka przedstawiła nowy wzór Umowy, które nie zawierają zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK postanowień. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie (...) Prezes UOKiK uznał, że Spółka zaniechała stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z dniem 28 lutego 2014 r.

Odnosząc się do pewnej nieścisłości, wynikającej z pisma Spółki z dnia 13 lutego 2014 r., dotyczącej wydania decyzji na podstawie art. 28 ustawy o ochronie (...) wskazać należy co następuje.

Stosownie do treści art. 28 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50 poz. 331 ze zm.)- *„Jeżeli w toku postępowania w sprawie praktyk*

naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione- na podstawie okoliczności sprawy, informacji zawartych w zawiadomieniu, o którym mowa w art. 100 ust. 1, lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania – że przedsiębiorca stosuje praktykę, o której mowa w art. 24 a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane naruszenie tego przepisu zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań”. Prezes Urzędu może zatem wydać decyzję zobowiązującą, jeśli dojdzie do spełnienia dwóch przesłanek: uprawdopodobnienia stosowania zarzucanej przedsiębiorcy praktyki oraz zobowiązania się przez przedsiębiorcę do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia naruszeniom.

Wskazać należy, że już w toku postępowania Spółka zaniechała stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów z dniem 28 lutego 2014 r., wprowadzając do obrotu gospodarczego wzorzec Umowy, który nie zawierał zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK postanowień. Od tego momentu zachowanie Spółki nie oddziaływało negatywnie na zbiorowe interesy konsumentów. W tej sytuacji zobowiązania składane przez przedsiębiorcę na podstawie art. 28 ustawy o ochronie (...) powinny dotyczyć wyeliminowania trwających skutków naruszenia, jakiego dopuścił się przedsiębiorca. W tym przypadku zobowiązania powinny obejmować swym zakresem działania, których celem jest wyeliminowanie trwających skutków naruszenia. Wobec powyższego, uzasadniając swój wniosek o wydanie decyzji zobowiązującej, przedsiębiorca powinien wskazać trwające skutki stosowanej przez niego praktyki, a także, w jaki sposób zaproponowane przez niego zobowiązanie doprowadzi do ich wyeliminowania (takie stanowisko Prezes UOKiK zajął w dokumencie „Wyjaśnienia w sprawie wydawania decyzji zobowiązującej w sprawach praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”). Stwierdzić należy, że Spółka nic złożyła zobowiązania, które dotyczyło wyeliminowania trwających skutków stosowanej przez nią praktyki, a zatem nie została spełniona druga z przesłanek warunkujących wydanie decyzji zobowiązującej. Prezes Urzędu nie mógł zatem wydać decyzji zobowiązującej, na podstawie art. 28 ustawy o ochronie (...).

Ad III.

Stosownie do art. 26 ust. 2 ustawy o ochronie (...), Prezes Urzędu może określić w decyzji uznającej praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującej zaniechanie jej stosowania, środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania zawartego w niej nakazu. Na podstawie art. 27 ust. 4 ustawy o ochronie (...) powyższy przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

W związku z powyższym Prezes Urzędu postanowił zobowiązać Spółkę do zastosowania środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów, polegających na dokonaniu modyfikacji postanowień znajdujących się w „Umowie abonenckiej nr”, które zostały zawarte z konsumentami i są wykonywane (obowiązujące), w ten sposób, że z umów tych zostaną usunięte postanowienia wskazane w pkt I i pkt II sentencji niniejszej decyzji, w terminie trzech miesięcy od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Określając powyższy termin Prezes Urzędu wziął pod uwagę czasochłonność procesu wymiany (aneksowania) obowiązujących umów, związaną z koniecznością wyjaśniania konsumentom przyczyn zmiany umowy, a także konieczność poniesienia wysiłku organizacyjnego i zaangażowania pracowników³. Tak określony termin nie powinien spowodować zbyt dużego wysiłku organizacyjnego dla przedsiębiorcy ani wpłynąć negatywnie na jego funkcjonowanie.

Celem określenia środków usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów

³ Por. wyrok SOKiK z dn. 27.06.2007 r., sygn. akt XVII AmA 108/06.

konsumentów jest doprowadzenie do stanu, w którym wszystkie zawarte przez Spółkę z konsumentami umowy nie będą zawierać kwestionowanych w niniejszej decyzji postanowień. Spełnienie nakazu pozwoli na pełne wyeliminowanie nieprawidłowości, a przez to doprowadzi do zrównania sytuacji prawnej konsumentów, którzy obecnie są związani przedmiotowymi umowami, którzy w przyszłości podpiszą takie umowy, nie zawierające kwestionowanych postanowień.

Wobec powyższego orzeka się jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

Ad. IV.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Zgodnie natomiast z art. 264 § 1 k.p.a. jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustali w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia. Postępowanie w sprawie stosowania przez stronę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I i II sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie (...). Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu z przedsiębiorcą. W związku z powyższym postanowiono obciążyć Spółkę kosztami postępowania w wysokości **41,80 zł** (słownie czterdzieści jeden złotych osiemdziesiąt groszy) .

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w **NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000** w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie V niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 264 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479³² § 1 i 2 Kodeksu postępowania cywilnego, można wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Otrzymuje:

Hyperion Wschód Sp. z o.o.
Plac Czerwca 1976 r. nr 4
02-495 Warszawa

